

tudi posameznosti čestokrat ponavljaj. „Repetitio est mater studiorum“ — Ponavljanje je mati učenja.

6. Moli in delaj! Ta pregovor bi želel videti zapisan vsepovsod, kjer si naša ljuba mladina glavo beli z učenjem: v šoli, v domači učni sobici, na knjigah, na zvezkih itd. Kakor namreč nobeno delo nima pravega uspeha brez blagoslova iz nebes, ga tudi učenje ne more imeti brez božje pomoči. Vsak dan torej željno prosi nebeškega blagoslova svojemu učenju. Pogosto pa tudi daruj z dobrim namenom svoj trud Bogu in presv. devici Mariji, da tvojih vrlih uspehov ne bodo zapisovali samo učitelji in profesorji v svoje kataloge, marveč da bo mogel tudi tvoj angel varih zapisovati tvoje vsakdanje zasluge v knjigo življenja!

„Internus“.

Iz raznih stanóv.

(Speval Taras Vaziljev.)

Prestar.

Kaj li veste, kdo sem jaz?
Pekovski je moj obraz,
Velik koš na ramí nosim,
Pa ne mislite, da prosim.

V košu préstice imam,
Rad, prav rad vam jih prodam;
Bolj so dobre, ko potica —
To resnica je, resnica.

Da sem préstar, je takó:
Zdaj na svetu je hudó,
Človek s trudom preživí se,
Pa še zraven ves potí se.

Jaz pa rekel sem — ne boš!
Vrgel sem na ramo koš,
Peka mestnega poprosil,
Če bi lahko préste nosil.

Dokler zima bo pri nas,
Pridem že še kdaj med vas;
A po leti? — No mogoče —
Če mi le ne bo prevroče?

IV.

Kuhar.

Veste, kuhar ni vsak muhar,
Ki zna kuhati krompir,
Repo péči, sok solíti
Zna na paši vsak pastir.

Jaz na primer sem pa v mestí.
Pri vojakih kuhar bil,
Pa sem potlej še posebej
Po hotelih se učil.

Vsi gospôdi, najfinejši,
Vrlo zdaj postreči znam,
Eh, zato pa tudi službo
Mastno, kot nihče, imam.

Moj trebušček je kot sodček,
Moj obraz zornordeč,
Samo nos — prebita kavka!
Rdeč še malo je preveč.

Kaj se hoče? Nos ob ognji
Marsikómu pordeči,
Ob pijači pa še rajši
V modrem svitu zažari.

Žličar.

Po svetu s svojo robo
Ubožček hodim bosonog
Ne morem čevljev si kupiti,
Takó moj stan je zdaj ubog.

Lesenih žlic več svet ne mara,
Kovinske vsi kupujejo,
Le v črnih bajtah še lesene
V čelešniku samujejo.

Vse izpreminja se na sveti,
Drugače vse je kot nekdam;
Zato si žličarji želimo
Nekdanjih časov spet nazaj.

A časi srečni, preminuli,
Se nikdar več ne vrnejo . . .
Da vsaj takrat bi srečni bili,
Ko me s prstjo zagrnejo . . .

Orožnik.

Prav lepo sem jaz opravljen,
Sabljo nosim kot vojak,
Tudi puško vzamem včasih,
Da bolj čvrst sem korenjak.

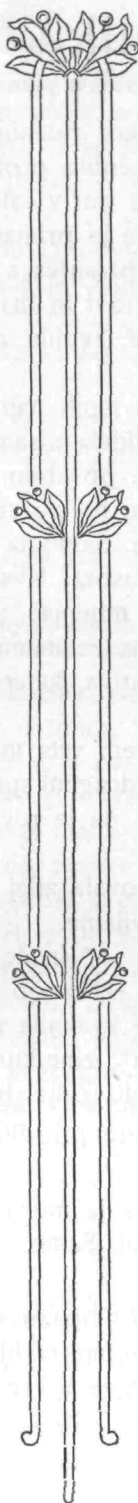
Kamor pridem, vse me gleda,
Bosopetci pa bežé,
Tudi pretepači radi
Mi pokažejo peté.

To bi človek jih nabrisal
Vse, ki jih srbé kosti;
V boj gredó naj, če bi radi,
Da se kri jim umiri.

In ciganska ta zalega!
Vedno vzame kako stvar,
A ljudje namé kričijo:
„Kje je hodil pa žandar?“

Vrvar.

Hóla, očka, semkaj k meni,
Kupite si kos vrvice,
Da za konja bo za kravo
Za telice in kozice.

Glejte, moje so trpežne,
Dajem tudi jih po ceni;
To vam rečem: te so trdne,
Bolj še skoraj kot jermeni.

Pa so tudi kupci trdi —
Mimo mene vsi hitijo . . .
Ko jim pa žival uide,
Pa neumno se jezijo.

Smolar.

Smolar sem bil, smolar sem
zdaj,
Smolar bom svoje žive dni,
Pa sem vesel, da bi zapored
Prepél, prevriskal dneve tri.

Da, moja služba je prijetna,
Pa brez nevarnosti, težav;
Da bi le smolo mogel brati
Do zadnjih dihov vedno zdrav!

Ej, za vsakdanji kruhek vedno
Sem bil prislužil dosedaj:
Naprej bo že kakó; le smre-
kam
Preljubi Bog še smole daj!

Rudar.

Življenje celo v rovih
Ubogi sem rudar,
Skor nikdar ne zasije
Mi dneva svetli žar.

Na desni, levi stene,
Za mano črna noč,
Pri meni pa svetilka
Brlí trepetajóč.

Kot črna noč za mano
Življenje se mi zdi,
Ko spomnim se na svoje
Pretekle, zdajne dni.

A ti, svetilka, upe
Svetlejšé mi budiš,
Saj kmalu ob mrtvaškem
Mi odru zabrlíš.

